

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 3216/05
08.03.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Stojana Jokića, predsednika veća, Nikole Stanojevića, Mihaila Rulića, Zvezdane Lutovac i Predraga Trifunovića, članova veća, u parnici tužioca AA, koga zastupa punomoćnik AB, advokat, protiv tuženika PP "BB" i VV, koje zastupa punomoćnik BA, advokat, radi duga i po protivtužbi tuženika PP "BB" i VV, protiv tužioca AA kao tuženog, radi utvrđenja prava vlasništva, isplate i naknade štete, rešavajući o reviziji prvo i drugo tuženog izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Čačku Gž. 812/05 od 19.07.2005. godine, u sednici veća održanoj 08.03.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tuženika izjavljena protiv presude Okružnog suda u Čačku Gž. 812/05 od 19.07.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Čačku P 1465/03 od 05.01.2005. godine u stavu prvom izreke delimično je usvojen tužbeni zahtev tužioca AA pa su prvo i drugo tuženi obavezani da mu solidarno isplati na ime duga iznos od 293.348,50 dinara, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 19.06.2004. godine pa do isplate, u roku od 15 dana od dana prijema presude pod pretnjom izvršenja. U stavu drugom izreke presude odbijen je tužbeni zahtev tužioca preko dosuđenog iznosa a do traženog iznosa od 1.469.258,10 dinara sa zakonskom zateznom kamatom počev od 19.06.2004. godine pa do isplate. U stavu trećem izreke odbijen je protivtužbeni zahtev tuženika koji su tražili da se utvrdi prema tužiocu da su vlasnici u delu od $\frac{3}{4}$ hladnjače koja se sastoji od poliuretanskih panela kao izolatora odgovarajućih elektroinstalacija površine 230 m², šest agregata za hlađenje tip A 33 Frigostroj Beograd, a koje se nalazi na imanju tužioca u GG, što je tužilac dužan priznati i dozvoliti tuženiku da u postupku deobe izdvoji pripadajući deo, kao neosnovan. U stavu četvrtom izreke odbijen je eventualni protivtužbeni zahtev tuženika kojim je traženo da se tužilac obaveže da tuženima na ime doprinosa u sticanju hladnjače opisane u prethodnom stavu isplati 2.562.300,00 dinara, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 07.02.2001. godine pa do isplate, kao neosnovane. U stavu petom izreke odbijen je protivtužbeni zahtev tuženika kojim su tražili da se tužilac obaveže da im isplati na ime naknade štete zbog nekorišćenja hladnjače u periodu od 01.02.1994. godine do 07.02.2001. godine iznos od 4.000.000,00 dinara i to solidarno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 07.02.2001. godine pa do isplate, kao neosnovan, a u stavu šest izreke odlučeno je da svaka strana snosi svoje troškove.

Rešavajući o žalbama tužioca i tuženika izjavljenih protiv te presude, Okružni sud u Čačku je presudom Gž. 812/05 od 19.07.2005. godine, odbio kao neosnovane žalbe tužioca i tuženika i potvrdio presudu prvostepenog suda.

Protiv te presude Okružnog suda u Čačku tuženi su blagovremeno izjavili reviziju zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu člana 386. ZPP ("Službeni list SFRJ" br. 4/77 i "Službeni list SRJ" br. 3/02), u vezi člana 491. stav 4. ZPP ("Službeni glasnik RS" br. 125/04), Vrhovni sud je našao da revizija nije osnovana.

U provedenom postupku nema bitne povrede odredaba parničnog postupka iz člana 354. stav 2. tačka 11. ZPP, na koju revizijski sud pazi po službenoj dužnosti, a u reviziji tuženika se posebno ne ukazuje na postojanje drugih bitnih povreda odredaba parničnog postupka zbog kojih se revizija može izjaviti.

Razlozi revizije o pogrešnoj primeni materijalnog prava nisu osnovani.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju tužilac i drugotuženi su po dogovoru 1991. godine osnovali privatno preduzeće "BB", ovde prvotuženog koje bi se bavilo između ostalog otkupom, preradom, konzerviranjem i prodajom voća i povrća. Tužilac je uložio svoj objekat - hladnjaču u GG radi obavljanja navedene delatnosti, stim da se drugotuženi bavi organizacijom otkupa i prodajom otkupljenog voća i povrća i nabavi kompresor, a da se dobit iz rada tog preduzeća deli na jednake delove između tužioca i drugotuženog. Po istom dogovoru preduzeće je registrovano na ime drugotuženog da bi se objekat tužioca obezbedio od posledica eventualnog stečaja preduzeća. Pre toga, tužilac je imao zaključen ugovor o udruživanju rada i sredstava na određeno vreme od 06.05.1988. godine sa Poslovnom zajednicom za razvoj, proizvodnju i plasman živine i jaja sa sedištem u Beogradu, po kome je svoj poslovni objekat površine 300m², sa zemljištem na kome se nalazi, dao na korišćenje navedenoj poslovnoj zajednici, a ista je preuzela obavezu da taj objekat adaptira, rekonstruiše i opremi tako da bude u funkciji za otkup, uskladištenje i preradu poljoprivrednih proizvoda i šumskih plodova (izgradnja tunela za duboko zamrzavanje i drugu prateću opremu). Na osnovu tog ulaganja ista je imala pravo da u roku od 3 godine

usobno zadržavanje i raduga prava opremljaj, na osnovu tog ugovora ista je imala pravo da u roku od 6 godina od dana puštanja objekta u pogon samostalno učestvuje u ostvarivanju i raspodeli dohotka, stim da tužilac zadrži pravo vlasništva na tom poslovnom prostoru i zemljištu nakon isteka ugovora. Reorganizovanjem te poslovne zajednice nastalo je novo preduzeće "DD" sa kojim je tužilac zaključio ugovor o kupoprodaji 15.05.1991. godine, na osnovu koga je od tog preduzeća kupio rashladnu komoru koja je ugrađena u njegov građevinski objekat za iznos od 500.000,00 tadašnjih dinara, stim da iznos od 200.000,00 dinara, isplati na dan potpisivanja ugovora a ostatak najkasnije do 31.12.199. godine. Nakon isplate dela kupoprodajne cene za navedenu hladnjaču od strane tužioca ostatak kupoprodajne cene isplaćen je iz dobiti prvotuzenog preduzeća. Zbog nesaglasnosti tužioca i drugotuzenog oko podele dobiti od rada prvotuzenog preduzeća došlo je do raskida ortakluka između njih. Tužilac svojim tužbenim zahtevom traži da se tuženi obavežu da mu isplate neisplaćeni deo dobiti rada prvotuzenog preduzeća, dok tuženici svojim protivtužbeni zahtevom traže da se utvrdi da su oni vlasnici sa udelom od 3/4 idealnog dela hladnjače koja se nalazi na imanju tužioca ili da se usvoji eventualni tužbeni zahtev da se tužilac obaveže da im na ime doprinosa u sticanju te hladnjače isplati odgovarajuću novčanu protivvrednost. Takođe su protivtužbenim zahtevom tražili i naknadu štete zbog nekorišćenja hladnjače u određenom periodu a nakon raskida ortakluka.

Nalazom veštaka finansijske struke utvrđeno je da ukupna imovina ostvarena radom prvotuzenog preduzeća za vreme trajanja ortakluka iznosi 6.044.403,90 dinara, od čega se imovina u vrednosti od 2.728.853,40 dinara nalazi kod tužioca, a imovina u vrednosti od 3.315.550,50 dinara kod tuženika, odnosno da se veći deo imovine ostvarene radom prvotuzenog preduzeća nalazi kod tuženika u vrednosti od 293.348,50 dinara.

Polazeći od tako utvrđenog činjeničnog stanja, koje se prema članu 385. stav 3. ZPP revizijom ne može pobijati, nižestepeni sudovi su i po stanovištu Vrhovnog suda osnovano zaključili da su tuženi u obavezi da tužiocu isplate napred navedeni novčani iznos, kao razlike u ostvarenoj dobiti rada prvotuzenog preduzeća, te su pravilno primenili materijalno pravo kada su tužbeni zahtev tužioca u tom delu usvojili, a odbili protivtužbeni zahtev tuženika kao neosnovan.

Naime, obaveza tuženog proizilazi iz zajedničkog sporazuma tužioca i tuženog da se sva dobit od rada prvotuzenog preduzeća deli između tužioca i tuženog na jednake delove, što drugotuzeni na prvom ročištu za glavnu raspravu u odgovoru na tužbu nije osporio. Kako ugovor nastaje saglasnošću volja u smislu člana 26. Zakona o obligacionim odnosima, to su tuženi dužni da izvrše svoju obavezu prema tužiocu u smislu ugovorene dobiti od rada preduzeća - prvotuzenog, shodno odredbi člana 17. stav 1. istog zakona, koji predviđa da su učesnici u obligacionom odnosu dužni da izvrše svoju obavezu i odgovorni su za njeno ispunjenje.

Polazeći od pravne prirode napred navedenog ugovora, neosnovan je protivtužbeni zahtev tuženika u pogledu utvrđenja svojinskog udela tuženika na hladnjači koja se nalazi na imanju tužioca, jer se radi o imovini koja je bila isključivo vlasništvo tužioca pre osnivanja prvotuzenog preduzeća i zaključenog ugovora između tužioca i drugotuzenog o radu tog preduzeća i podele ostvarene dobiti. Samim tim neosnovan je i eventualni tužbeni zahtev protiv tuženika u pogledu novčanog potraživanja protivvrednosti doprinosa tuženika u sticanju te hladnjače. Činjenica da je iz dobiti prvotuzenog preduzeća isplaćen deo kupoprodajne cene ne daje osnov za sticanje prava svojine na hladnjači tuženicima, jer je prilikom utvrđivanja ukupne vrednosti imovine koja se nalazi kod tužioca ostvarene iz rada prvotuzenog preduzeća, ova vrednost ušla u ukupnu vrednost od 2.728.853,40 dinara. Nakon prestanka ugovora o ortakluku prestao je i pravni osnov po kome je drugotuzeni imao pravo da koristi hladnjaču, a tužilac kao isključivi vlasnik mogao je da nastavi sa njenim korišćenjem, pa tuženi nemaju pravo na naknadu štete zbog njenog nekorišćenja u utuženom periodu iz protivtužbe, kako to osnovano zaključuju nižestepeni sudovi.

Isticanje u reviziji da su stranke postigle dogovor da se samo prihod od hladnjače deli po pola, a da ostali prihodi od preduzeća "BB" pripadnu tom preduzeću a ne i tužiocu, da u imovinu tuženika nije ušla vrednost od prodatog veštačkog đubriva u iznosu od 473.460,00 dinara, Vrhovni sud je cenio i nalazi da je neosnovano, jer iz utvrđenih činjenica u prvostepenom postupku proizilazi suprotno.

Ostalim navodima revizije u suštini se drugostepena presuda pobija zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, a kako se sa tog razloga prema izričitoj odredbi člana 385. stav 3. ZPP revizija ne može izjaviti, to ih ovaj sud nije uzimao u predmet posebne ocene niti obrazlagao.

Sa gore iznetih razloga na osnovu člana 393. ZPP, Vrhovni sud je odlučio kao u izreci ove presude.

Predsednik veća - sudija,

Stojan Jokić, s.r.

Za tačnost otpavka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

nn